

Jennifer

‘Dit vind ik niet leuk!’ Met een kwaad gezicht kijkt Jennifer naar het mededelingenbord in de aula van de school. ‘Waarom geven ze die werkweekinformatie nou precies op het zesde en zevende uur? Muziek is mijn favoriete vak en we hebben het maar twee uur in de week.’

‘Wiskunde missen we ook’, merkt Sandra op. ‘Dat is weer mazzel. Maar waarom reageer je zo verbaasd? Dit stond twee dagen geleden al op het leerlingenweb.’

‘Oh.’ Jennifer haalt haar schouders op. ‘Daar kijk ik eigenlijk nooit op.’

‘En je cijfers dan? Wil je die niet weten?’

‘Die hoor ik vanzelf wel in de les.’ Jennifer gooit de rugzak over haar linkerschouder en loopt met Sandra door een van de lange gangen van het Marnix College. ‘Heb jij enig idee wat we het zesde en zevende uur te horen krijgen?’

‘Ik weet net zo veel als jij’, antwoordt Sandra. ‘Elk jaar hebben de tweede klassen een werkweek, maar dit jaar ... Wat zei Van Bruggen ook alweer? Dit jaar gaat het voor de GTL-klas anders.’

Jennifer knikt. ‘En toen lachte hij raadselachtig en wilde verder niet veel vertellen. Soms zijn leraren net kleine kinderen: ze vinden het leuk om een geheimpje te hebben.’

‘Gun ze die lol’, vindt Sandra. ‘Misschien moeten we dit jaar de werkweek zelf organiseren. Dat lijkt me best leuk. Ik heb thuis al even zitten googelen. Weet je wat me te gek lijkt? Om een paar huisjes te huren op een vakantiepark.’

Jennifer houdt even in voor een paar brugklassers, die met een hoop kabaal voorbijlopen. 'Vorig jaar ben ik een weekend in een park in Limburg geweest. Mijn oma en opa hadden daar een huisje gehuurd. Dat was echt heel leuk! Een tropisch zwembad met allemaal glijbanen, midgetgolf, een hele goeie snack-bar ...' Ze pakt haar vriendin enthousiast bij een schouder. 'Denk je echt dat we zelf iets mogen regelen?'

'Zeker weten doe ik het niet', zegt Sandra. 'Maar Van Bruggen had het over een week waarin van iedereen veel wordt gevraagd.'

'En dat betekent dat we alles zelf moeten organiseren', vult Jennifer aan. 'Je kunt wel eens gelijk hebben.'

'Ik héb gelijk', verbetert Sandra. 'Wij gaan wel samen in een huisje, hè? Wie zullen we nog meer vragen? Marloes en Cindy?' 'Kunnen we niet beter wachten tot na het zevende uur?' stelt Jennifer voor. 'Dan weten we zeker wat de bedoeling is.'

'Vragen kan geen kwaad', vindt Sandra. In het biologielokaal stapt ze gelijk op Marloes en Cindy af en begint druk te fluisteren. Al snel zitten beide vriendinnen hard te knikken.

'Geregeld', zegt Sandra, als ze even later naast Jennifer gaat zitten. 'Marloes en ... Moet je dat zien.' Ze knikt naar de deur.

In de deuropening staat mevrouw Van Oostveen, de jonge lerares biologie. Met beide handen schuift ze een skelet voor zich uit, maar de grote tas om haar schouder zorgt ervoor dat ze vast zit in de deuropening. Met rode wangen kijkt ze hulpzoekend de klas in. 'Wie kan me even helpen?'

'Mevrouw, heeft u een nieuwe vriend?' vraagt Marijn, terwijl hij opstaat.

'Best een lekker ding', vindt Cindy. 'Ik zou 'm alleen een dag onder de hoogtezon zetten.'

De hele klas schiet in de lach.

Intussen heeft Marijn het skelet opgepakt en schuift het voor het bord. Snel pakt hij zijn mobiel uit zijn zak, slaat zijn rech-

terarm om de schouders van het skelet en neemt een selfie. Mevrouw Van Oostveen veegt een haarlok uit haar gezicht en zucht. 'Ik wist niet dat-ie zo zwaar was.'

'Zo ziet hij er ook niet uit', vindt Jennifer. 'Heeft hij een naam, mevrouw? En is het eigenlijk wel een "hij"?''

'Dit is meneer Beentjes', vertelt de lerares. 'Een paar jaar geleden heeft iemand hem deze naam gegeven. Harrie Beentjes. Geen idee waarom hij zo heet.'

Jennifer grinnikt. De meeste leraren zouden kwaad zijn geworden om al die flauwe grappen, maar mevrouw Van Oostveen doet zelf mee.

De lerares schuift het skelet nog een stukje opzij en pakt uit haar tas een stapel kopietjes. 'We gaan vandaag het geraamte behandelen, maar dat vermoedden jullie waarschijnlijk al.'

'Heeft u daarom uw vriend meegenomen?' vraagt Marijn.

'Marijn.' De lerares kijkt hem even waarschuwend aan en legt de stapel blaadjes op zijn tafel. 'Deel maar uit.'

'Waar moeten we eigenlijk zijn?' wil Jennifer weten. Ze stopt de broodtrommel in haar rugzak en pakt de appel eruit.

'In het lokaal van Van der Vaart', weet Sandra.

'Maar dat is toch helemaal niet groot.'

'Moet dat dan? Die speciale verrassing is alleen voor onze klas.'

'Oh ja, dat is waar.'

Sandra kijkt nog even op het blaadje dat in haar agenda zit en knikt. 'Ja. Klas 2c ... het aardrijkskundelokaal.'

'Waarom hebben ze niet gewoon een vakantiepark afgehuurd voor alle tweede klassen?' vraagt Jennifer zich af. 'Dat is toch veel makkelijker. Nou ja ... we zullen het zo allemaal wel horen.'

'Er is wel een zware delegatie', merkt Sandra op. 'Moet je zien: drie leraren. Zouden die meegaan?'

'Van der Vaart vind ik niet erg en De Geer ook niet. Maar

Jansen.’ Jennifer trekt een vies gezicht. ‘Die kan alleen om zijn eigen grappen lachen.’

‘Jongelui.’ Meneer Van der Vaart loopt naar de deur en doet die dicht. ‘We gaan beginnen. Zoals jullie al hebben begrepen, willen we het de komende twee uur over de werkweek hebben. Deze is pas over een paar maanden, in de week voor de meivakantie, maar er moet het nodige worden voorbereid.’

Sandra stoot Jennifer aan. ‘Zie je wel.’

‘Dit schooljaar gaan jullie, klas 2c, namelijk iets heel bijzonders doen.’ Meneer Van der Vaart wacht even. ‘Iets wat voor ons ook helemaal nieuw is.’

‘Zeg het nou maar gewoon’, fluistert Sandra. ‘Al dat interessante gedoe.’

‘Wij hebben een verzoek gekregen van de B.S.G. uit Bergen, in Noord-Holland’, gaat de aardrijkskundeleraar verder. ‘De Berger Scholengemeenschap.’

Verzoek? Berger Scholengemeenschap? Wat heeft dat met hun werkweek te maken? Jennifer snapt er niks van. Moeten ze samen met een andere school op werkweek? Dat zal toch zeker niet!

‘De leraar maatschappijleer van deze school heeft een uitwisseling voorgesteld met onze school.’

Jennifer herhaalt de zin een keer voor zichzelf. Uitwisseling? Maar ... Betekent dat ...? Ze hoeft toch niet ...?

‘... positief gereageerd.’

Waar gaat dit allemaal over? Ze zouden toch met de hele klas naar een vakantiepark gaan! Gezellig samen met Sandra, Marloes en Cindy in een huisje.

Uitwisseling ... Dat is heel iets anders. Maar hoe precies? En met wie?

‘... wisselen dus van plaats. De leerlingen van een GTL-klas van de Berger Scholengemeenschap komen, als jullie ouders dit goed vinden, een paar dagen in jullie gezin. En jullie nemen

hun plaats in.' Meneer Van der Vaart gaat op de hoek van het bureau zitten en kijkt de klas rond. 'Zo stil heb ik jullie nog nooit meegemaakt. Vertel eens, hoe vinden jullie het?'

'Dus ... ik kom ...'

Jennifer ziet hoe Sandra naar woorden zoekt.

'Ik ben helemaal alleen in een vreemd gezin. Kan ik niet met iemand samen? Met Jennifer bijvoorbeeld. Alleen vind ik niet leuk.'

Mevrouw De Geer knikt. 'Maar het is de bedoeling dat jullie iets van de sfeer en cultuur van een ander gezin merken, en volgens ons lukt dit het best als je alleen bent. Wanneer jij, Sandra, samen met Jennifer bent, dan doen jullie waarschijnlijk nog alles samen.'

Jennifer knikt. Daar heeft mevrouw De Geer gelijk in. Maar ...

'Mevrouw, wat voor soort school is de B.S.G.?'

'Goeie vraag.' Mevrouw De Geer knikt even naar meneer Jansen. 'Daar kun jij veel meer over vertellen.'

'De Berger Scholengemeenschap staat, zoals de naam al zegt, in Bergen', vertelt meneer Jansen. 'Bergen hoort tot de rijkere plaatsen in Nederland. Het is een kunstenaarsdorp met veel mooie en grote huizen. Heel anders dan de wijk waar onze school staat. De leerlingen op die school hebben een heel ander leven dan de meesten van jullie.'

'Dus wij gaan naar een groot huis met een zwembad en een tennisbaan en zij komen in een flat wonen?' Jennifer probeert zich een jongen of meisje van de andere school in haar eigen gezin voor te stellen. En waar zal zij terechtkomen?

'Vandaag krijgen jullie ouders een brief, waarin onder andere wordt gevraagd of zij een paar dagen een jongen of meisje in huis willen nemen.'

'Wat wij ervan vinden is dus niet belangrijk', begrijpt Sandra. Meneer Van der Vaart glimlacht even. 'Het klinkt niet aardig, maar je hebt gelijk.'

‘Ik zag net al een paar vingers’, zegt mevrouw De Geer. ‘We zullen jullie vragen proberen te beantwoorden.’

‘Dag vakantiepark’, fluistert Jennifer naar Sandra.

Er glijdt een trilling over het gezicht van Sandra.

Jennifer baalt ook dat het vakantiepark niet doorgaat, maar zo erg als haar vriendin vindt ze het niet. Naar een gastgezin is superspannend, maar het kan best leuk worden. Hopelijk komt ze in een gezin met een meisje dat ongeveer van haar leeftijd is. ‘Moeten we daar ook naar school?’ wil Cindy weten.

Meneer Van der Vaart knikt. ‘Jullie gaan van maandagmiddag tot vrijdagavond. Het is de bedoeling dat jullie één dag naar school gaan. Dan zien jullie elkaar.’ Hij knikt even geruststellend naar Sandra. ‘De andere dagen moeten jullie een aantal opdrachten doen. Opdrachten van ons, maar ook van degene met wie je hebt gewisseld.’

‘Wat voor opdrachten?’ wil Jennifer weten.

‘Jullie moeten van de persoon met wie je wisselt een goed beeld krijgen’, vertelt meneer Van der Vaart. ‘Daarom krijg je opdrachten van hem of haar. Misschien moet je vakken vullen in de supermarkt, op familiebezoek, een muzikles volgen, naar de sportvereniging ... Het kan echt van alles zijn. Daar moeten jullie een verslag van maken.’

‘Meneer.’ Jennifer steekt haar vinger op. ‘Dus wij moeten ook opdrachten bedenken?’

‘Helemaal goed. Daar hebben we het nog wel een keer over.’

‘Ik laat haar vrijwilligerswerk doen in het opvanghuis.’ Jennifer knikt vastbesloten. ‘Dan weet ze gelijk dat niet iedereen het zo rijk heeft.’

‘Een goed idee’, vindt meneer Van der Vaart. ‘Maar je moet wel oppassen met vooroordelen. Er zijn rijke mensen die enorm veel aan goede doelen geven.’

Jennifer haalt haar schouders op. Als ze eerlijk is, kan ze zich dat niet goed voorstellen.

‘Maar van ons krijgen jullie ook nog een opdracht’, zegt mevrouw De Geer.

‘Nog één?’ Sandra fronst haar wenkbrauwen.

De lerares schiet in de lach. ‘Jij dacht dat het een vakantieweek werd. Wees niet bang. Jullie hebben voldoende vrije tijd, dat weet ik zeker. Maar jullie moeten allemaal een verslag maken van de historie van Bergen. Uiteraard kun je daar internet bij gebruiken, maar het is ook de bedoeling dat jullie een paar interviews houden met mensen die al heel lang in Bergen wonen, een museum bezoeken ... Maar ook hierover krijgen jullie nog uitgebreide informatie.’

‘Gelukkig.’ Sandra zucht. ‘Ik krijg er steeds meer zin in.’

‘Ik heb de enveloppen met informatie over de gastgezinnen’, vertelt mevrouw De Geer een paar weken later. Ze houdt een stapel enveloppen omhoog. ‘We vinden het erg leuk dat alle ouders mee willen werken aan deze uitwisseling.’

Schiet nou maar op, denkt Jennifer. Waar zal ze terechtkomen? Hopelijk niet in een gezin met alleen maar jongens! Daar hebben de leraren toch wel rekening mee gehouden? Of juist niet? ‘Ik begrijp dat jullie nieuwsgierig zijn’, zegt mevrouw De Geer. ‘Laat ik daarom de informatie maar snel uitdelen. Marloes ... Marijn ... Stefan ... Jennifer ...’

Jennifer merkt dat haar hand trilt, als ze de envelop aanpakt en ’m openmaakt.

Haar ogen vliegen over de regels:

Hoi ... (sorry, maar ik ken je naam nog niet!)

*Wat leuk dat wij een paar dagen van plaats gaan wisselen. Tenminste ... ik hoop dat het leuk wordt! ☺
Het is de bedoeling dat ik iets over mijzelf (en mijn gezin) vertel.*

Ik ben Charlotte, 14 jaar en ik zit in de 2e klas van de Berger Scholengemeenschap.

Mijn beste vriendinnen zijn Mandy, Wendelien en Terèse.

Met z'n vieren zitten we op hockey. Onze grootste hobby is shoppen.

Dat verveelt echt nooit!

Heb jij al een vriendje?

Ik wel! Hij is echt heeeeeeel leuk. Je komt hem vast wel een keer tegen.

We wonen in een groot huis (al zeg ik het zelf) met een mooie tuin (waar we een tuinman voor hebben). Mijn vader is lange dagen van huis. Hij is KNO-arts. Dus als je last van je keel, neus of oren hebt ...

Mijn moeder is kunstenaar. In het tuinhuis heeft ze haar atelier. Ze maakt schilderijen. Meestal portretten. Je bent dus gewaarschuwd! ☺ Als je niet oppast, zit je zo een paar uur te poseren. En dat is saaaaaaaaaaaai!

Mijn moeder is superlief, maar als ze eenmaal met een schilderij bezig is, vergeet ze alles.

Oh ja, het belangrijkste vergeet ik bijna nog: Ik heb 2 broers: Winston (9 jaar) en Constantijn (15 jaar). Winston is een schatje. Constantijn kan enorm pesten, maar ook heel aardig zijn.

Ik hoop dat je ondanks mijn brief nog zin hebt om een paar dagen mijn plaats in te nemen. Schrijf je snel iets over jezelf? Ik ben suuuuuuper nieuwsgierig.

Liefs, Charlotte

Jennifer staart een tijdje voor zich uit. De brief is best leuk geschreven, maar ... Ze zucht. Vader is KNO-arts, moeder wil haar schilderen ... En dan krijgt ze ook nog twee broers. En dat gezeur over verkering. Daar moet ze echt niks van hebben.

‘En?’ Sandra kijkt haar nieuwsgierig aan.
Jennifer schuift haar brief naar Sandra. ‘Het klinkt wel aardig,
maar of het leuk wordt ...’ Ze haalt haar schouders op. ‘En jij?’

Een paar dagen later stuurt ze zelf een brief:

Ha Charlotte,

Eindelijk krijg je informatie van mij.
Jij bent dus een paar dagen Jennifer. Nou ja, je blijft
natuurlijk Charlotte, maar je neemt mijn plaats in.
Iedereen hier vindt het echt helemaal te gek dat je een
paar dagen in mijn plaats komt. Niet dat ze mij zat zijn
hoor. ☺

Maarre ... het is hier echt heel veel anders dan bij jou.
Dat denk ik tenminste. Ik zal een paar verschillen
noemen.

Ik heb er twee rijen van gemaakt:

JIJ	IK
vader = arts	vader = werkloos
moeder = kunstenaar	moeder = maakt af en toe bij mensen schoon
twee broers	drie zussen
groot huis	flat
eigen kamer	kamer delen met zus
grote tuin	klein balkon (zonder tuinman)
hockey	vrijwilliger in opvanghuis
ouders niet vaak thuis	ouders wel vaak thuis

Heb je nu nog altijd zin om met mij te wisselen???

Er zijn ook best overeenkomsten. Ik ga ook met mijn vrienden shoppen, maar ik denk dat jij in andere winkels je

kleren koopt dan ik.

Mijn ouders (zijn allebei in Suriname geboren) en zussen (net als ik in Nederland geboren) zijn superlief!

Oh ja ... mijn moeder is kampioen Surinaams eten maken. Zo lekker heb je het echt nog nooit geproefd.

Liefs, Jennifer

p.s. En ik waarschuw je vast voor mijn jongste zusje Tanja. Ze is een hele lieve meid, maar ze kan je onverwachte en directe vragen stellen.

Charlotte

Wat neem je allemaal mee voor vijf dagen? Charlotte staat besluiteloos voor haar kledingkast. Op Buienradar voorstellen ze dagen met veel zon, de site van het KNMI is een heel stuk pessimistischer.

Laat ze ook maar een vest meenemen. Alleen ... Ze kijkt naar de stapel kleding op haar bed en zucht een keer. Dit gaat nooit in één koffer.

Is het erg overdreven om twee koffers mee te nemen, als je vier nachten gaat logeren? Misschien lachen Jennifers zussen haar wel uit.

Op Facebook heeft ze een foto van het gezin gezien. Iedereen stond er vrolijk op, maar hopelijk is de foto niet in hun huis genomen. De kleuren die ze zag waren somber. En die bruine vloerbedekking ...

Nee. Ze schudt haar hoofd. Laat ze nou niet zo negatief doen. Het zijn vast superaardige mensen.

Maar het eten. Zou ze dat wel ...

‘Stop!’ Waarom maakt ze zich vooraf zo druk? In het echt valt het altijd mee. Ze legt haar vest op bed, loopt naar de zolder en pakt nog een koffer.

In haar kamer kijkt ze even kritisch rond. Zal Jennifer de kleuren leuk vinden? Vorig jaar is haar kamer compleet vernieuwd. Nieuwe vloerbedekking, een nieuw bed, een lichtgele bank ... De wanden hebben twee kleuren: de onderste helft is lichtblauw, de bovenkant lichtgrijs. Zelf is ze er helemaal verliefd op, maar vindt Jennifer zoiets ook leuk?

Hopelijk wel, anders is het jammer. Ze zal hier toch vooral zijn om te slapen.

Charlotte gaat op bed zitten. Voor het eerst dringt het tot haar door dat ze daar bijna niet alleen zal zijn. En dat vindt ze juist zo fijn. Heerlijk muziek draaien op haar kamer of een film kijken. Moet ze echt vijf dagen in de kamer zitten en de hele tijd met iedereen praten?

Dat worden dan lange wc-bezoeken.

Opnieuw controleert ze haar portemonnee. Vijftig euro aan papiergeld moet voldoende zijn. En stel dat ze gaan shoppen, dan heeft ze altijd haar pinpas nog.

Opnieuw glijdt haar vinger zoekend langs de stapel T-shirts. Zijn drie verschillende kleuren voldoende? Of zal ze ... Ja, laat ze dat zwarte en dat groene shirt ook maar meenemen. Met twee koffers hoeft ze niet zo moeilijk te doen.

Een beetje aarzelend kijkt ze naar de kleding die intussen op haar bed ligt. Wat jammer dat ze geen zus heeft aan wie ze raad kan vragen. Pakt Jennifer met hulp van haar zussen de koffers in? Of wordt die juist weer moe van alle adviezen en doet ze het veel liever alleen?

Charlotte kijkt uit het raam naar het tuinhuis. Ze herkent het blauwe shirt dat haar moeder aan heeft. Nou ja, blauw ... Onder alle grote en kleine verfspatten is af en toe nog de oorspronkelijke kleur te zien.

Zal ze vragen of haar moeder haar wil helpen met het inpakken? Misschien past het dan wel allemaal in één koffer.

Ze kijkt opnieuw naar het tuinhuis. De deur is dicht, dus haar moeder moet met rust worden gelaten.

Zuchtend laat ze zich op bed vallen. Terwijl ze naar het plafond staart, hoort ze in de verte een geluid. Het duurt een tijdje voor het tot haar doordringt dat het de deurbel is.

Opnieuw geklingel. Haar broer is niet thuis, anders had hij allang opgedaand. Ze staat op en loopt de trap af.

In de hal kijkt ze door de ruit naast de voordeur, maar ze ziet niemand. Toch doet ze de deur open.

‘Er is dus toch iemand’, klinkt het van rechts.

Op de oprijlaan staat een bestelwagen van De Bloembinderij.

Een man van een jaar of vijftig blijft verrast staan.

‘Sorry, ik hoorde u niet’, verontschuldigt Charlotte zich.

De man heeft intussen de achterdeur van de bestelauto opengedaan en komt met een grote bos bloemen naar de deur.

‘Maar ...’ Charlotte denkt even na. ‘Het is toch geen vrijdag?’

Elk weekend wordt er door de bloemist een boeket bloemen gebracht, dat altijd een plaats krijgt op de tafel in de hal. Dat het nu ook al op maandag gebeurt is nieuw voor haar.

‘Je moeder heeft dit zaterdag besteld’, zegt de man. ‘Ik weet niet voor wie het is.’ Hij geeft het boeket aan Charlotte en loopt snel terug naar zijn auto.

Heeft haar moeder ... Dat is waar! De bloemen zijn voor de moeder van Jennifer! Vrijdagavond hebben ze zich afgevraagd of je bij zo’n gelegenheid een cadeautje meeneemt. Vader had het overdreven gevonden, tot moeder een bos bloemen had voorgesteld. Dat had vader ook een goed idee gevonden.

Twee koffers en een bos bloemen ... Het is maar goed dat ze niet met het openbaar vervoer gaat.

Op haar mobiel ziet ze dat het één uur is. Over een half uur wordt ze opgehaald en ze heeft nog steeds haar kleding niet ingepakt. Nu niet moeilijk meer doen: actie!

Ze legt de bloemen op de keukentafel en rent de trap op. In de eerste koffer probeert ze de kleding te stoppen die al op bed ligt. Op een paar T-shirts na lukt dat. De overgebleven shirts verdwijnen vervolgens met haar pyjama, knuffel en makeuptas in de koffer die ze net van de zolder heeft gehaald. Tevreden ziet ze dat er zelfs nog ruimte over is. Zal ze een boek meenemen? Of ... opnieuw gaat haar blik naar de kledingkast. Natuurlijk: een extra paar schoenen. Wat goed dat ze daar nog

erg in heeft. Stel je voor dat ze vijf dagen op dezelfde gympies moet lopen. En haar hoedje niet te vergeten!

Na tien minuten stommelt ze met de beide koffers de trap af en zet ze in de hal. Van de kapstok pakt ze haar jas en legt die erbij.

Met haar mobiel in haar hand loopt ze door de keuken de tuin in. Ook al is de deur van het tuinhuis dicht, moeder zal het niet leuk vinden als ze zonder iets te zeggen vertrekt.

Voor het tuinhuis blijft ze staan en kijkt door het raam naar binnen. Aan de muur hangen minstens tien foto's van opa. Allemaal van zijn gezicht: van voor, van opzij ... Er is er niet één hetzelfde.

Als Charlotte naar het doek op de schildersezal kijkt, slaat ze een hand voor haar mond. Wat goed! Alsof ze opa ziet: de rimpels in zijn voorhoofd, de twinkeling in zijn ogen, de onafscheidelijke pijp ...

Zachtjes tikt ze tegen het raam.

Haar moeder reageert niet.

Opnieuw tikt ze, maar nu iets harder.

Met een bijna geërgerde blik draait moeder zich om, maar als ze Charlotte ziet, lacht ze.

Snel doet Charlotte de deur open. 'Wat mooi, mam! Echt heel knap!'

'Vind je?' Moeder doet een stap achteruit en kijkt met een kritische blik naar het portret. 'Ik vroeg me net af of ik nog iets aan de mond moet doen. Vind jij de onderlip niet een beetje te donker?'

Charlotte schudt haar hoofd. 'Juist niet.' Ze wijst naar een van de foto's. 'Kijk zelf maar.'

Moeder kijkt van de foto naar het schilderij en knikt. 'Je hebt gelijk. Maar ... kwam je wat vragen?'

'Mam!' Charlotte schudt haar hoofd. 'Ik ga toch vijf dagen naar Den Haag.'

Er zijn momenten dat haar moeder door het schilderen echt alles vergeet.

‘Dat is waar.’ Moeder legt de kwast neer en glimlacht verontschuldigend. ‘Ik ben een beetje te veel met opa bezig.’ Ze knikt naar het schilderij. ‘Hoe laat word je opgehaald?’

‘De taxi kan er elk moment zijn.’

‘Geef me een knuffel.’ Moeder spreidt haar armen, maar Charlotte schudt lachend haar hoofd. ‘Dat lijkt me niet handig met die verfklaren.’

‘Je hebt alweer gelijk’, geeft moeder toe. Ze kijkt eerst even naar haar handen en legt die dan op de schouders op Charlotte. ‘Ik hoop dat je fijne dagen hebt.’

‘Jullie ook met Jennifer’, merkt Charlotte op. Toch wel een gek idee dat iemand haar plaats in komt nemen. ‘Jullie zijn wel aardig voor haar, hè?’

‘Je bedoelt dat ik leuke dingen met haar moet doen’, verbetert moeder haar. Misschien ga ik haar wel schilderen. Zo’n Suri-naams meisje lijkt me enorm leuk om een keer als model te hebben.’

‘Ma-am.’ Charlotte schudt haar hoofd. ‘Daar heeft Jennifer vast geen zin in. Maar ik hoor een auto. Dat zal de taxi zijn.’ Ze werpt nog een laatste blik op het schilderij, lacht even naar haar moeder en rent terug naar huis.

Wat veel flats! Vanaf de achterbank kijkt Charlotte naar buiten. Ze hebben de snelweg verlaten en met behulp van de GPS rijden ze een Haagse wijk in.

‘Dit is wel een heel andere buurt dan waar jij woont’, merkt de chauffeur op. ‘En wat staan al die auto’s slordig ge...’

Charlotte schiet vooruit, omdat de chauffeur hard op de rem trapt.

‘Wat een sukkel!’ De chauffeur schudt zijn hoofd. ‘Moet je dat nou zien lopen?’

Een jongen met lang, zwart haar slentert de straat over. Hij heeft een mobiel aan zijn oor en is zo te zien in een druk gesprek gewikkeld.

‘Haast heeft hij niet’, merkt Charlotte op.

‘Hoelang blijf je hier?’ wil de chauffeur weten, terwijl hij langzaam verder rijdt.

‘Tot vrijdagavond.’ Vijf dagen ... meer dan honderd uur ... Als je het vlug zegt, is het snel voorbij. Maar als je het langzaam zegt ... Ze beseft opeens dat het wel eens lange dagen zouden kunnen worden.

Wat ziet alles er ongezellig uit. Grauwe flats met kleine balkons, muren vol graffiti ... De chauffeur heeft gelijk: het is hier echt heel anders dan bij haar thuis. Hopelijk is het gezin waar ze terechtkomt leuk, want in deze omgeving is ze snel uitgekeken. Ze kan zich herinneren dat ze in Den Haag wel eens een hockeywedstrijd heeft gespeeld, maar dat was in een heel andere wijk.

‘De eerste straat naar rechts, dan zijn we er’, klinkt de stem van de chauffeur.

Charlotte kijkt gespannen naar buiten. Het is niet te verwachten dat het er één straat verder ineens heel anders uitziet. Maar toch ... Ze zit met haar neus tegen het raam. De chauffeur remt af en draait naar rechts.

Teleurgesteld laat ze zich terugzakken. Wat ze ziet is nog saaier dan een paar minuten geleden. Een smalle straat met aan weerszijden grijze flats. Op een balkon hangt een vlag van een land dat ze niet kent, overal waslijnen ... Dat je hier wilt wonen. Ze haalt een keer diep adem. Nee, niet zo negatief denken. Ze komt vast bij aardige mensen terecht.

‘Nummer 124.’ De chauffeur wijst naar een bordje. ‘Dat is in deze hal. Zo te zien moet je op de derde verdieping zijn.’

Charlotte ziet dat de deur van de hal openstaat en probeert naar binnen te kijken. Er hangen een paar schilderijen en naast

de trap staat een plant. Zie je wel, ze heeft zich voor niks druk gemaakt.

‘Hier kan ik in ieder geval niet parkeren’, zegt de chauffeur. ‘Het lijkt wel een garagebedrijf.’

Dan pas vallen Charlotte de twee auto’s op. Allebei hebben ze de nodige deuken en missen ze een aantal onderdelen.

Terwijl de chauffeur de auto voor de volgende flat parkeert, pakt Charlotte haar mobiel. Met Jennifer, die ze nog nooit heeft gezien, heeft ze afgesproken om af en toe te appen.

Charlotte

Yes! Ik ben er. Spannnnnnnend!!! Het ziet er hier wel heel anders uit dan bij mij. Ik ben suuuperbenieuwd naar je ouders en je zussen. Jij succes bij mijn pa, ma en lieve broers.

Lees van Hans Mijnders ook deze tienerboeken:

De indringster

Blut!

Zwart-Wit

Geen keus

5 dagen jou
Hans Mijnders

ISBN 978-90-8543-306-4
NUR 284

Foto omslag: Getty Images
Ontwerp omslag: BEEEP grafisch ontwerp bno
Opmaak binnenwerk: Gerard de Groot

© 2016 UITGEVERIJ COLUMBUS - HEERENVEEN
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van Uitgeversgroep Jongbloed te Heerenveen

www.royaljongbloed.nl